

הסיפור  
שליסיפור מעורך השראה  
לשולחן השבתכך אבד  
המחזור שלי

הרב אהרן סרבנסקי

ליבשת, כתב אבי לאדמו"ר הרי"צ והעלה רעיון להקים ישיבה באוסטרליה. בתשובתו, תמך אדמו"ר הרי"צ ברעיון בהתלהבות רבה. הוא הורה להתחיל תיכף ומיד, "מבלי להתחשב, לעת עתה, במספר התלמידים" שיצטרפו. כך, בתחילה, הייתי התלמיד היחיד בישיבה שנוסדה, כשאני לומד לבדי במשך כל היום, עד להצטרפותם של שני נערים נוספים כעבור שבעה שבועות.

בסופו של דבר עברנו למלבורן, מרכז הקהילה היהודית באוסטרליה, ולאט לאט הישיבה הלכה וגדלה. בשנת תש"י (1950), לאחר הסתלקות אדמו"ר הרי"צ, הוסיף הרבי ועודד את המשך צמיחתה של הישיבה בכל דרך אפשרית. לאורך השנים קיבלנו, אבי ואני, מאות מכתבים מהרבי, גדושים בעידוד ובהוראות מפורטות בנוגע להתפתחות הישיבה.

באחד מאותם מכתבים, משנת תשי"א (1951), אחרי שכתבתי לרבי שברצוני להצטרף אל חבריי שנסעו ללמוד בישיבה המרכזית ב-770, ענה הרבי, כי מאחר שההשגחה הפרטית הובילה אותי לאוסטרליה, הרי מוטל עלי להוסיף עוד קצת בהפצת מעיינות החסידות שם, לפני שאוכל להמשיך הלאה ל"עבודות היותר מהנות", כלשונו, של לימוד ב-770.

באותו מכתב שאלתי האם אני משקיע זמן רב מדי בהוראה. באופן רשמי, התמניתי למורה רק כעבור כמה שנים, אך מאחר שהייתי מסוגל ללמוד אחרים, עשיתי זאת. השקעתי זמן רב בסיוע לנערים בלימודיהם, ובעזרה לתלמידים החדשים בהתאקלמותם בישיבה, ואפילו אימצתי כמה מהם באופן בלתי רשמי כתלמידיי. כל זה העסיק אותי מאוד, משעת בוקר מוקדמת ועד לשעת לילה מאוחרת, ומשמעות הדבר הייתה שבקושי נותר לי זמן ללמוד לעצמי. התחלתי לתהות מדוע אני עושה זאת; האם לא עדיף שפשוט אלמד עם החברותא שלי? האמנם מצבם הלימודי של אותם תלמידים נוגע לי עד כדי כך?

הרבי התייחס לתהיות הללו, והשיב, ש"צדקה, אפילו



משפחתי הגיעה לאוסטרליה באונייה בתום מסע בן חמישה שבועות. לאחר שהצליח לברוח מברית המועצות, כתב אבי לאדמו"ר הרי"צ בנוגע לאפשרות של הגירה לאוסטרליה, כשהוא מציע שאחי ואני נישאר באירופה כדי ללמוד שם בישיבה. היה זה בשנת תש"ט (1949), ואני הייתי אז בן שבע עשרה.

אדמו"ר הרי"צ השיב שרעיון המעבר טוב מאוד, אך הוסיף שעליו לקחת עמו את כל משפחתו - כולל את אחי, את אחותי ואותי. הוא גם הורה לו לקחת עמו כתבי חסידות ככל שיוכל להשיג. תפקידנו שם, כתב אדמו"ר הרי"צ, הוא לשמש כ"פועלי דיממא" (יום, במשמעות של אור) - להאיר את סביבתנו באור החסידות.

תחילה התיישבנו בִּשְׁפֶּרְטוֹן, עיירה חקלאית המרוחקת כמאתיים ק"מ ממלבורן. אבי ואחי גויסו מיד לעבודה בפרדסים, ואילו אני המשכתי בלימודיי. בשפרטון התגוררה משפחת פייגלין, שהיו חלוצי חיי היהדות באוסטרליה.

סמוך לראש השנה, פחות משבועיים אחרי הגעתנו

«



מיזם מיוחד לשימור זיכרונות ועדויות על חייו ופועלו של הרבי מליובאוויטש. סיפור זה הוא אחד מני רבים שתועדו על ידינו בראיונות וידאו לאורך השנים. נכון להיום, מצויות בידינו מעל 1700 עדויות מכלי ראשון. אף שהשתדלנו כמיטב יכולתנו לאמת כל פרט, תוכנם של הסיפורים משקף את דברי הרבי כפי שאלו הובנו בשעתו על ידי השומעים והשתמרו בזיכרונם.



כאשר היא נעשית שלא לשמה - או אפילו שלא ביודעין - בכל זאת מחיה את העניי". במילים אחרות, אל לי להיות מוטרד בנוגע לטוהר כוונותי, אלא בשאלה האם הזולת מפיק תועלת מהסיוע שלי. לאחר אותו מענה, המעורבות שלי הלכה וגדלה עוד יותר, כאשר לעתים הייתי מקדיש אחת עשרה או שנים עשרה שעות ביממה ללימוד עם אחרים.

השנים חלפו, ובקיץ של שנת תשט"ו (1955) התנדבתי כמדריך בתכנית לימודי קיץ בישיבה, שנחלה הצלחה רבה. השתתפו בה שלושה נערים שהגיעו מבתי ספר ממלכתיים, אשר גילו שהם מסוגלים ללמוד תורה ואף ליהנות מכך, וגם הוריהם שמחו על כך מאוד. כתבתי לרבי ותיארת את כל זה, ואחר כך שאלתי - אולי כעת יותר לי להגיע ל-770?

תשובת הרבי הגיעה מיידית: העובדה שהלימוד עם אותם נערים נחל הצלחה שכזו, ושאינן בנמצא מישהו אחר שיוכל לעשות זאת מלבדי, משמעותה שמצאתי את "משימתי בעולם הזה". מדוע לנטוש זאת ולנסוע למקום אחר?

הרבי המשיך ואמר שאסור לי לאפשר ל"מחשבות הזרות" הללו להטריד אותי, שכן הן רק יפריעו לי בעבודתי. הוא סיים בכך שאין הוא שולל את הגעתי לניו יורק יום אחד בעתיד, אך במלבורן יש דברים רבים וחשובים הנמצאים בתחילת התפתחותם, ולכן אין מקום לחשוב על עזיבה בשלב זה.

לאחר המכתב הזה הבנתי שמקומי באוסטרליה, וקיבלתי משרת הוראה בבית ספר מקומי. הייתי עדיין רווק כאשר התחלתי לקבל משכורת, וכך התאפשר לי להתחיל לחסוך לקראת נסיעתי לרבי, בתקווה שהרבי יתיר לי להגיע לפחות לחגי תשרי. בסופו של דבר הרבי אכן אישר את נסיעתי, ובסוף אותה שנת לימודים עשיתי את דרכי לניו יורק עם עוד כמה מתלמידי הישיבה, ואת חודש תשרי תשט"ז כולו בילינו במחיצת הרבי.

היחידות הראשונה שלי עם הרבי נערכה למחרת הגעתי בסמיכות לראש השנה, בשעת לילה. הרבי התעניין בשלום אבי ושאל בקשר לישיבה. התכוונתי לומר שהעבודה רבה ולבקש ממנו ברכה שיוקל העומס, אך לא הספקתי. ברגע שאמרתי שיש עבודה רבה, הרבי מיד אמר - "זה טוב מאוד!", ולא המשכתי לדון בנושא.

ביחידות הבאה שהתקיימה בסמוך לנסיעתי חזרה, שאלתי את הרבי כיצד להתמודד עם הלימוד האישי שלי, שעה שיש עוד כל כך הרבה עבודה לעשות. הייתי עסוק כל כך בללמוד, עד שלא נותר לי זמן לפתוח גמרא או ללמוד משהו לעצמי. הרבי הסכים שעליי לקבוע עתים ללמוד בעצמי, אך אז חייד: "כאשר מדובר במישהו אחר, אינך יכול לדחות זאת למחרת", אמר, "אך בנוגע ללימוד האישי שלך, זה אפשרי".

לפני שנסעתי הביתה החבאתי את המחזור שלי ב-770,

מתוך הנחה שאשוב לניו יורק לקראת ראש השנה הבא. אך בסופו של דבר לא התאפשר לי לעזוב את מלבורן בשנה הבאה, מאחר שלא הצלחתי למצוא ממלא מקום.

כך קרה גם בשנים הבאות, ובערב ראש השנה תשי"ט (1958) כתבתי לרבי והתלוננתי על כך שאני חש תקוע באוסטרליה. שלוש שנים קודם לכן הייתי ב-770, ואין מה להשוות בין זה ובין להישאר בתשרי באוסטרליה.

יומיים בלבד אחרי ראש השנה הרבי השיב למכתבי. הוא ציטט כמה מאמרי חסידות והסביר שאני צודק בנוגע להבדל שיש בין להיות שם או כאן, אך זהו עניין של נקודת מבט: להיות ב-770 היה מענג עבורי, אך להיות באוסטרליה מסב עונג לה'. אם כן, כיצד אני יכול להתלונן?

הרב אהרן סרבונסקי שימש כשליח חב"ד ומחנך מוביל במשך שבעים שנה, רובן באוסטרליה. הוא רואיין בחודשי תמוז תשס"א (2001) ותשע"ו (2016).

לזכות אבינו היקר הרב יעקב שי' מינסקי ולעילוי נשמת אמנו היקרה מרת שיינא באשע בתיה ע"ה הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויוכבד שיחיו מינסקי

## השבוע לפני:

< תשכ"ה (1964) — לרגל סיום השלושים אחרי פטירת אמו, הרבנית חנה, הוציא הרבי לאור מאמר חסידות מאדמו"ר המהר"ש, וביקש מהחסידים שילמדו בו ושיערכו התוועדות. ה' במרחשון

< תש"מ (1979) — יומיים לאחר הרצח של הרב דוד אוקינב בדרכו לבית הכנסת בקראון הייטס, במאמר שנאמר במהלך התוועדות שבת קודש, הזכיר הרבי את המאורע הקשה. בקול חנוק מדמעות תמה הרבי איך ייתכן ש"לאחרי אריכות הגלות והגזירות והשמדות, רחמנא ליצלן... נמצאים עדיין בגלות ובחושך כפול ומכופל, ועד שמזמן לזמן ישנם מאורעות כאלה שאין עליהם שום ביאור והסבר כלל!?", ובפרט שהמנוח היה שליח מצווה ובדרכו לבית הכנסת. מאחר שהרבי אוקינב הקדיש את חייו להפצת היהדות בברית המועצות, הציע הרבי להקים לעילוי נשמתו מוסד לימוד תורני המיועד לעולי ברית המועצות, שייקרא "אהל דוד". "זהו הנחת רוח הגדול ביותר, וקשור עם עליית הנשמה", הכריז הרבי. ו' במרחשון

1 שיחות קודש תש"מ א, עמ' 315

ההקדשות שלכם

מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי.

לפרטים נוספים

ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל

כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org

בסיוע חברי

THE JEM FOUNDATION

ואתה תצוה... להעלות נר תמיד